

F.BRUMMER

RUNOELMIA 2

F. Brummer
Runoelmia 2

«Public Domain»

Brummer F.

Runoelmia 2 / F. Brummer — «Public Domain»,

Содержание

Helmille	6
Keski-suomalaisten asevelvollisten laulu	8
Asuinkumppalini	10
Helmin kysymys	11
Lemmi, laula!	12
Uneni	13
Saituri	14
Hyljätyn valitus	15
Suosi, hoida! 1	16
Ainan laulu ommellessansa	17
Syysyöllä	18
Orja-tytön laulu	19
Öinen huokaus	20
Kirje entiselle ystävälleni	21
Etsi valoa! 2	22
Provessori metsästävässä	23
Maljan ääressä	24
Ikävöitsevä	25
Vapaudelle	26
Miksi en?	27
Lintunen	28
Keväällä vuonna 1882	29
Epigrammeja	30
Конец ознакомительного фрагмента.	31

F. F. Brummer

Runoelmia 2

Sa raukka Runottareni
Oi, laula, laula! Aina,
Kun äänes kuulen, aikani
On hauska; huol' ei paina.
Kun henken' pyrkii uupumaan,
Käy tomusta se nostamaan!

Ensimmäisen kerran julkaistu 1882.

Helmille

Oi, Helmini, suo kerran viimeisen
Mun kanteleeni äänen kajahdella!
Suo kerran sydämmeni suruisen
Viel' ensi lemmestänsä lauleskella!
Jo koht' on kannel vaiti kourassain:
Mun kalman kylmyys asuu rinnassain.

Muistatkohan viel' aikaa mennyttä?
Muistatko, Helmi, onneamme silloin
Ja lemmen liekin ensi ennettä
Ja riemulaulujamme aamuin, illoin?
Oi, muistatko sa niitä? Kuollessain
Ne vieläkin on mulla muistossain.

Muistanpa aina silmäis loistehen,
Kun puoleheni katsoit hymyellen.
Kun kasvojesi näin hohtehen,
Ma hurmoksissa seisoin ihaellen
Ja huulilleis kun painoin suudelman...
Ken tunteilleni keksis lauselman!

Maat, taivahat ma silloin unohdin;
Ja impyeni äänen koska kuulin,
Ma autuaitten lailla vavahdin,
Sit' enkelinpä kuiskeheksi luulin.
Oi, juhlahetket niityn nurmella!
Oi, riemupäivät Roinen rannalla!

Kun nietos sulii puron partaista,
Ma kevään kukat helmahasi kannoin.
Mit' ilman alla tiesin herttaista
Sen sulle – oi, niin mielelläni – annoin
Ja onnellisna parhaan itseni
Ma uhrasin vaan sulle, armaani.

Mut, Helmi, toisellepa vainen nyt
Sa sydämmesi aartehia annat.
On autuutemme aika päättynyt:
Sa toisen miehen kihloja nyt kannat.
Häll' olkoon sulle syli lämpönen
Ja sydän hellä, lempi tulinen!

Hyvästi, Helmi! Onni olkohon
Sun johtajasi aina elon teillä.
Mun kohtaloni miksi tulkohon,

On lohdutus myös paljon kärsineillä:
Jo koht' on kannel vaiti kourassain.
Mun kalman kylmyys asuu rinnassain.

Keski-suomalaisten asevelvollisten laulu

Pois kirves, kuokka, kädestä,
Nyt miekka kourahan!
Ken oman maansa edestä
Ei kuolis, armahan?
Hurraa, hurraa, kas, riemulla
Ja isiemme innolla
Me vihollista voittamaan
Taas käymme oppimaan.

Sa miesi Suomen sydänmaan
Ain ollos urhokas
Ja sortajia kaatamaan
Kuin karhu voimakas!
Tää oppi oiva isien
Myös olkoon ohja poikien:
"Eespäin! Vei tiemme kuolemaan.
Tai voiton kunniaan."

Käskyille kuuliaisista! —
Sen vaatii virkamme;
Vaan kelpo suomalaisia
Myös olla vannomme.
Jos meissä Luojaan luottamus
Ja urhotöihin uskallus
On juurtunut, niin tulkoot vaan,
Ken tohtii, ilkkumaan.

Oi, kuullos, veikko! Kuulethan
Kuin korpi kumajaa.
Sen ääntä ihannellahan
Miel' aina halajaa....
Siell' uhkuu kosket kohisten,
Ja metsä kertoo humisten
Säveltä kehtolauluni. —
Mun synnyinseutuni!

Tään seudun e'estä rakkahan
Mit' antaa soisinkaan?
Oi, henkenipä varmahan!
Muut' en ma voisikaan.
Mi kallihimpi uhri ois,
Jon Suomen lapsi maalleen tois?
Niin, niin; sen jospa tietäsin,
Ma kaiken antasin.

Nyt hyväst' armas koti jää
Ja hellä äitini
Myös siskot, isä harmaapää
Ja nuori kultani!
Pois vaimen kyynel pyyhkikäätkätk
Ja pojastanne mieltikäätk:
Jos sorrut sotiin, – isänmaa
Sun helmahansa saa.

Asuinkumppalini

Nyt majahani muuttanut
On kumppalikin mulle.
Täst' en oo vielä virkkanut,
Siks kerron sen nyt sulle.

Hän tänne tosin tullut on
Omalla luvallansa,
Mut hän on, raukka, puoleton,
Siis olkoon olojansa.

Ei hänestä, näät, kulloinkaan
Oo mulle suurta haittaa;
Ei moiti ruokaa milloinkaan,
Vaan kaikki hälle maittaa.

Ei haasta riitaa kanssani,
Ei myöskään juorullansa
Hän häiritse mun tointani
Vaan pysyy alallansa.

Se erehtyy, jos häntä vaan
Ken luulee sankariksi.
Hän on, jos sanoa sen saan,
Jo luotu pelkuriksi.

Kun lasiani nelistä —
Kas, kohta hän sen kuuli,
Ja jalkaani jos tömistän,
Hän katoaa kuin tuuli.

Ei tosin meidän virkamme
Oo yhtäläinen juuri,
Mut meidän omaisuutemme
On melkein yhtä suuri.

Ei vuosikautenakahan
Käy meille ahtaaks piiri,
Kun kumppalini – arvaathan —
On pienen pieni – hiiri.

Helmin kysymys

"Lemmittyäni, miksi on niin murheellinen muotosi?
Miksi taaskin säihkyvät noin tuskan tulta silmäsi?
Eikö Helmin lempi voikkaan huoliasi huojentaa?
Eikö tuota säihkyäkään silmistäsi sammuttaa?"

"Oiva neito, armas neito, kuullos kun ma sanelen:
Murheiselta jos ma näytän, anteeks sitä anelen.
Levotoin on ihmisluonne, vaikea on elon tie.
Kenpä täällä huoletoinna, armahani, aina lie?"

Vaan kun tunnen sydämmesi lemmestä noin sykkivän
Ja kun näen huulesi noin suloisesti hymyvän,
Heräjävi riemun tunne rintahaani paisuvaan;
Silloin olen onnellinen, – lemmi, lemmi, Helmi vaan!"

Lemmi, laula!

Lemmi, nuorukainen,
Ollen vielä huoleton;
Nauti, nuori nainen,
Kevään riemu lyhyt on:
Lemmen kukat lakastuu,
Suven ruusut surkastuu;
Aika niille tuimimman
Talven tuo ja kuoleman.

Laula, nuorukainen,
Ystävittes joukossa.
Naura, nuori nainen,
Siskojesi seurassa:
Laulu tunteet jalostaa,
Nauru leikit sulostaa;
Koht' on laulu vajennut,
Neidon nauru katkennut.

Lemmi, nauti, laula
Silloin kun sen tehdä voit!
Vieno on lemmen paula,
Täys' oil malja jonka joit.
Kehno se, ken ruikuttaa,
Vaivojansa valittaa:
Nauti, nauti nuorena!
Sydän jäähtyy vanhana.

Uneni

Ma armaani
Näin luonani
Tuon nuorna kuolleen kultani.
Kuink' oilkaan rintain riemuinen
Ja kultain hymy herttainen!

Ma valvahdin
Ja huoahdin:
Oi, untako taas hourahdin!
Niin oil se vaan. Voi milloinka
Nää ilveet loppuu? Kulloinka?

Valheita vaan
Tuo tullessaan
Yön enkelkin jo helmassaan.
Nää kuvastelmat onnesta
On pilkkaa onnettomasta.

Taas uinahdin,
Kaikk' unohdin,
Mut kultain haahmun huomahdin.
Se autuaasti hymyillen
Näin lausui poijes liidellen:

"Oi päällä maan
Ei konsanaan
Saa elo täyttä onneaan,
Mut riennä, sulho, Luojan luo.
Hän mielellesi rauhan suo."

Saituri

Hän järven jäätä astuili
Nyt kotiin kulkeissansa.
Taas kalliit korot kokoili
Hän käymämatkallansa.

"Jää kyll' on sinut kestävä,
Jos vaan et käänny tieltä,
Mut virran suu on pettävä,
Oi, ollos poijes sieltä!"

Näin neuvoo häntä naapuri;
Mut kohti kotoansa
Vaan suoraan kulkee saituri
Kiusaillen onneansa.

Mi mieli onkaan miehellä?
Haa! Kitsaudessansa
Hän, näät, ei raahdi kierrellä, —
Surkoilee saappaitansa.

Mut jää jo murtuu allansa.
"Oi, Herran nimeen auta!"
Hän huutaa naapurillensa,
"Tää hirveä on hauta."

Tuo, oitis kun sen oivalsi,
On apuun kiiruhtanna.
Jo kättään hälle tarjosi
Ja ehtii virkkaa: "anna..."

Tää sana korviin saiturin
Se kuuluu kauhealle.
Hän käden hylkää naapurin
Ja vaipuu veden alle.

Hyljätyn valitus

Oi, jos saisin kuolla
Maailmasta pois!
Haudan tuolla puolla
Auvoisempi ois.
Käy jo kohtaloni
Ratki oudoksi:
Itkuks itselleni,
Muille vaivaksi.

Kaikki mult' on mennyt
Riemu, raikkaus.
Kaikki, kaikki vienyt
Mult' on – rakkaus.
Enpä luullut oisi,
Että toivo mun
Koskaan syöstä voisi
Tilaan sullotun.

Päivän armauskaan
Nyt ei riemuita.
Yön ei hiljaisuuskaan
Mua rauhoita.
Kaikki mult' on mennyt
Riemu raikkaus.
Kaikki, kaikki vienyt
Mult' on – rakkaus.

Oma sulho-kulta
Rikkoi valansa.
Taivas! Tuomen alta
Kuulit sanansa.
Sovitusta hälle
Vainen anelen,
Rauhaa eksyvälle
Sulta rukoilen.

Saisin itse kuolla
Maailmasta pois!
Haudan tuolla puolla
Itkua ei ois.
Varro! Päästön hetki
Kerran kerkeää.
Koska päättyy retki,
Tuska herkeää.

Suosi, hoida!¹

Näytelmätaiteen vieno hengetär
Oil keskessämme outo. Syöjätär
Sen syrjään oilkin syössyt. Murehella
Ja mykkänä se aikakaudet vietti
Ja kyynelsilmin kohtaloaan mietti:
Ei kieltämme se saanut puhuskella.

Vaan vihdoinkin sen Suomi lapsekseen
Jo tunsi, otti orvon huolekseen,
Ja rakkauden tää nyt siltä voitti.
Ja lapsi loihe kohta laulamaanki.
Sai riemusta myös rinnat paisumaanki;
Jos kohta moni myöskin sitä moitti.

Se näyttää meille ihmisluonnetta;
Se suosii hyvää, suomii pahuutta
Ja kertoo elämämme rettelöistä.
Mut nuori on se – lapsukainen vielä.
Siis tue häntä, Suomi, elon tiellä.
Oi, hellästi sa hoida heiveröistä!

¹ Seuranäytelmässä Jämsän pitäjässä v. 1881 varoja kerätessä suomalaisen teaterin kannattamista varten.

Ainan laulu ommellessansa

Nuori olen neitonen ja ken se mua kohtaa
Ihantelee, kuinka puna poskiltani hohtaa.

Kylän pojat kuiskavatten: "ota kihlat multa!
Palaahan kai sydämmesi? Saanko muiskun sulta?"

Minä heille vastaelen: "niinkuin märkä palaa.
Turhaan mua hulivilit kullaksensa halaa."

En ma huoli pojista, en heidän kihloistansa.
Mut jos tulee Vilho, niin ... niin karkaan kaulahansa.

Ystävän' on kaukana, ei taida tänne joutaa.
Mont' on maata välillä; ken hänet sieltä noutaa?

Häntä ajatellessa, oi, kuinka neula luistaa!
Vaan ... en tiedä varmaan, jos hän mua enään muistaa.

Eron hetk' oil huimaava. Hän istui vieressäni.
Hiukan, luulen, itkettiinkin, – se on mielessäni.

Tarttuipa hän käteeni; ja nyt en muista muuta
Kuin nää hänen sanansa ja ... että annoin suuta:

"Kunhan järvet aukenee, ja kevätpäivä paistaa,
Ensilemmen suloa saan luonasi taas maistaa."

Niin hän lausui lähteissänsä. Häneen minä luotan.
Hunajata huuliltani hänelle vaan juotan.

Syysyöllä

Kas, kuinka kauniisti
Välkkyen vilkkaasti
Tähdet taas tuikkivat,
Taivaalla tanssivat.

Tuolla on toivoa,
Rauhaa ja riemua.
Täällä vaan vaivoja,
Tunnonkin tuskia.

Tuonnepa toivosin,
Matkata mielisin,
Voimat kun kannattais,
Kurja kun siivet sais.

Kas, kuinka kauniisti
Välkkyen vilkkaasti
Tähdet taas tuikkivat,
Taivaalla tanssivat.

Orja-tytön laulu

Nyt aurinkokin armainen
Taas nousee taivahalle,
Ja kastehelmi kaunonen
Välähtää hopealle.
Oi, miksi vainen minulle
On olo raskasta?
Ken loisi orjatyttöle
Vaan hautaa hiljaista?

Oi, riemurinta käkönen,
Sa syystä helkyttelet,
Kun ilman piirit, miekkonen,
Vapaana vaeltelet.
Ja vapahana immelle
Sa kukut sulhaista.
Oi, kuku orjaneidolle
Vaan hautaa hiljaista!

Nyt luodut kaikki heräjää
Taas elon nautintoihin,
Ja ilon sävel heläjää
Jo kauas laaksoloihin.
Mut mielessäni kolkolle
Vaan tuntuu. – Suloista
Jos tietäis orjatyttöle
Se hautaa hiljaista!

Öinen huokaus

En Luojaltani anele
Ma kunniaa, valtaa.
En rikkautta rukoile,
Voin köyhyyttäkin kantaa.

Mik' onkaan onni maailman?
Vaan kupla vetten päällä,
Mi häilyy hetken muutaman,
Mut särkyy myrskysäällä.

Vaan tää on harras pyyntöni:
Luo mulle nöyrä mieli.
Tee lempirikkaaks rintani
Ja vilpittömäks kieli.

Ma lakkaamatta horjahdan
Nyt synnin hetteheille.
Suo voimaa, että kiiruhdan
Taas siveöiden teille.

Kirje entiselle ystävälleni

Vaikk' aika muuttuneena
Nyt vastahani käy,
Elooni suuttuneena
En sittekään ma näy.
En etsikkään ma rauhaa,
En tyyntä toivokkaan.
Kun elon myrskyt pauhaa,
Ma nauran vaan.

Kas ystävitten mielet
Kuink' onkin muuttuneet!
Myös parhaajitten kielet
Ei okaa puuttuneet.
Ma isieni maata
Tok' lemmin ainiaan.
En valittaa siis saata,
Oon vaiti vaan.

Oil mulla muinoin kulta
Noin sievänlainenkin.
Oil myöskin lemmen tulta
Ja olis vieläkin.
Nyt yksinäni tulla
Saan illan kuutamaan.
Ei tuskaa tuosta mulla,
Ma laulan vaan.

Kun vanhempani kuoli
Ja maahan mullattiin,
Silloinpa raskas huoli
Poveeni painettiin.
Oi äiti armas! Kenpä
Sun sais unohtumaan.
Ma voisinkohan? Enpä;
Ma itken vaan.

Etsi valoa! ²

Etsi, etsi, suomalainen,
Järjellesi valoa!
Järki, miss' on siveellinen,
Siin on elo jaloa.

Guttenbergin keksintöä
Pidä aina arvossa.
Monta hyvää mietintöä
Löydät usein kirjassa.

"Mitäpä ma huolisinkaan
Viisauksista maailman.
Järkeni, – jos tylsä onkaan. —
Antama on Jumalan."

Näinkö mietit? Mutta muista:
Monta viittaa varmemmin
Erhetysten erämaista
Kotiin johtaa suoremmin.

Monestapa kukkaisesta
Mehiläinen metensä
Valmistaa, ja pisaroista
Meret saavat vetensä.

Valistushan kaikkialta
Harhaluulot hajoittaa,
Luonnon voimain vallan alta
Sua irti johdattaa.

Etsi, etsi, suomalainen,
Järjellesi valoa!
Järki miss' on siveellinen,
Siin' on elo jaloa.

² Varoja kerättäessä Sahalahden pitäjän lainakirjastoon v. 1881.

Proessori metsästä

"No niin, no niin, nyt metsähän!
On raikas syksyaamu
Heu, Phylax! Jospa mennähän;
Jo poistuu kuunkin haamu.
Ei kuolemaks oo retki tää,
Hyvästi, *Plautus*, siksi jää!"

Jo loistaa rusko pilvestä,
Ja metsätorvi raikuu:
"Tu, tuu, tu tuu;" sen äänestä
Noin kalliotkin kaikuu;
Ja raitis, raitis on nyt sää,
Ei kuolemaks oo retki tää.

"Hau, hau", nyt kuuluu metsästä
Ja jänis vilahtelee:
"Pang, pang", myös paukkuu pyssystä,
Ja savu tuprahtelee.
"*Mehercle! Ubi lepus?*" Oi,
Se juoksi pois. Nyt *tuba* soi!

Ei ollut tämä tepponen
Diana-immen ilkku.
Oon itse lyhytnäkönen
Ja *Phylax* – se on nilkku.
Niin; tässäkö nyt viivytään,
Vai karhujako etsitään?

Istunpa kuusen juurelle,
Sen huminata kuulen.
Se kelpo metsämiehelle
On luvallista, – luulen,
Ja raitishan on väinän sää,
Ei kuolemaks' oo retki tää.

Maljan ääressä

Ken eloni taivaalta varjon,
Tuon synkeän, pois tavi? Ken?
Maan päällä niin paljon, niin paljon
On aihetta murheeseen.
Mut saatua maljani täyteen
Sen pohjahan ryypiskelen.
Näin murheet kuin kiitävän höyteen
Keveiksi ma lieventelen.

Ma maljasta onnellisuutta
Ja intoa, riemua juon.
Oi, siitpä unhetta uutta
Jo ammoin ma tuskille tuon.
Näin varjot, jos kuinkakin tummat
Luon purppura loisteeseen,
Ja taivahan ihmeet ja kummat
Ne laskeikse maljasehen.

Jos ystävät joskus mun pettää,
Ma maljasta ystävän saan.
Mua krouvarit häijyt kun kettää,
Suon anteeksi heillekin vaan.
Ma riemulla rintaani vasten
Jo sulkisin maailmankin
Ja mielellä hiljaisten lasten
Ma kärsin sen kurjuudetkin.

Kun ihmiset toistansa kalvaa,
Ma maljaani tyhjentelen.
Kun "puhtaatkin" parjaa ja solvaa,
Ma lauluja luurittelen.
Jos rikkaana oisin, ma muille
Tuon heittäisin rikkauden.
Muun kaiken ma soisinkin heille,
Pait kultani muiskuja en.

Vaan kultain, jos hänkin mun hylkää.
Ma tuostako huolehtimaan?
En; montapa murheista ylkää
Sai malja taas riemuitsemaan.
Näin ruusujen maata ma kuljen
Ja maljaani kallistaen,
Ma murheilta rintani suljen
Vaan taivaista haaveksien.

Ikävöitsevä

Istun rannan kivellä ja itken ikävääni,
Murhemiellä haikealla kaipaan ystävääni.

Sua kun ma muistelen, niin viiltää sydäntäni.
Rintaa polttaa, viluttaa, – et jää sa mielestäni.

Lienenkö ma rikkonunna vasten tahtoani,
Vai se ollee parempi, ku vei mun armahani?

Miksis kultain luokseni sa saavuit laisna tuulen,
Joka henkii päälleni ja jonka kuiskeen kuulen.

Sitte riensit toisaalle... Voi toki ystävääni!
Yksin raukka rannalla nyt itken ikävääni.

Vapaudelle

Vapautt' ääneni soi

Vapaus, vapaus, oi!

P. C

Oi, vapaus, perintö taivahasta
Sun alttarisi pyhäks tunnustan.
Sa alkuasi olet Jumalasta,
Siks polviani sulle notkistan.
Jos Nova-Semljan tuntuilla oisin,
Ma onnellisna sittäik' olla voisin,
Kun johtajanain vaan on vapaus.

Vapaus miettiä ja toimiskella,
– Ei hurjain teitä rientää raivona, —
Ja aattehet myös julki lausuella,
Kun totuus niissä vaan on pohjana.
Niin, – tyhmät vainen kauhistune niitä,
Ja konnat niitä vääristelkööt; siitä
Ei murru miehen miel', ei rohkeus.

Oi vapaus, sa lahja taivahasta,
Sun alttarisi pyhäks tunnustan.
Sa alkuasi olet Jumalasta,
Siks polviani sulle notkistan.
Jos auringonkin valotta ma oisin,
Niin onnellisna sittäik' olla voisin,
Kun johtajanain vaan on vapaus.

Miksi en?

Lintu pieni, lehdon puulla
Riemut sulla riittää.
Yhätipä laulusuulla
Kieles Luojaa kiittää.

Armahasi hempeyskö
Sulon sulle kantaa,
Vai tuon lehdon viileyskö
Ihastusta antaa?

Miks' en saattais minäkin näin
Laulaa linnun lailla;
Vei tieni vaikka minnepäin,
Mitä oonkaan vailla?

Kai'u toki kanteleeni,
Kai'u hartahasti
Ihanuudest' isänmaani
Kuolohoni asti!

Lintunen

(Suomennos)

Lauloipa pieni lintunen
Peitossa hongikon.
Hän päivän pitkän laulellen
Viel' uupumatoin on.
Puun korkehimman latvahan
Hän istui; – loistoa
Tuon aurinkoisen laskevan
Hän mieli katsoa.

Metsässä synkät alhot on
Ja puita taajahan.
Siell' ampuja käy armoton,
Ku tähtää tarkkahan.
Hän vaanii, ryömii, kurkistaa,
Hän hiljaa hiipiilee;
Korkeinta puuta katsastaa:
Eihän se mitään tee?

Vaan lintu pieni lauleli
Suv'illan ruskossa.
Hän Jumalata kiitteli
Vapauden riemussa.
Hän lauloi, eikä tietänyt,
Kuin kauaks' äänens' soi,
Kun kiivas luoti lensi nyt
Ja surman hälle toi.

Mit itket? Suotta kyynele
Nyt on. Ken auringon
Loistossa laulaen kuoli, se
Elää, vaikk' kuollut on.
Suv'illan kirkkaan sulohon
On kuolo herttainen.
Kun silmä tähtää valohon
Laulaja miekkoinen!

Keväällä vuonna 1882

Oi, kevätpäivää helteistä!
Jo lähtee jäätkin järvistä,
Vaan rinnastain ei lähde jää,
Voi, mistä tulle tää?

Nyt kevättäkö sille ei
Siis joudukkana? Kenpä vei
Sen lämmön, ruusut herttaiset
Ja runsaat toivehet?

Sen, Helmi, sinä tiedät kai,
Sun tähtes mulla talvi tai:
Sun kylmyytes mull' ankaran
Loi roudan rintahan.

Ja sitäpä ei sulamaan
Yks' aurinko saa konsanaan.
Vaan kaksi sais sen aikahan:
Nuot silmät armahan.

Epigrammeja

I

"Niin runsaasti kuin merten rannalla
On santaa, syntiä on tunnolla
Myös meidän pastorin", näin hoetaan.
Se parjausta on, sill' eihän hällä
Oo omaatuntoa, näät, ollenkaan.

II

On Pirjo-eukolla taas hampahat,
Näät ihko uudet, vaikka – irtonaiset.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.